

Putovanje u srce prirode

Dan 1.

21. ožujak, subota

Sunčeve zrake dižu me iz kreveta. Protežem se. Rukama hvatam visoko u prostor iznad sebe da dohvatim vrhove sunčevog sjaja. Otvaram prozor. Čujem raspjevanu pjesmu sićušnog vrapčića skrivenog negdje u boru. Preko ulice bijeli pupoljci trešnjinog drveta. Na žicu, kraj prozora doletješe dva goluba, brzo odletješe u krošnju još neprocvtetalog jorgovana. Krenuo bih van da se sakrijem kao vrapčić, ali zid sobe me ograničava. Pogledam gore, u nebo. Beskrajno plavetnilo s bijelim jedrima oblaka.

I tu sam. Na bijelim, vrhovima okupanim sunčevim zrakama. Oko mene bistri potoci slijevaju se u brze, jureće rijeke kraj kojih stoje nježne vrbe i breze, a oko njih rascvjetali zumbuli. Od plavog lelujavog tepiha vodi Put maslačaka do centra žute kugle na kojoj piše Suncebron. Dalje od Suncebrona nalazi se vodopad Brzoslapi. Od Brzoslapi do Suncebrona proteže se puteljak modroljubičastih šafrana isprekidanih čudnovato svježim visibabama koje prave krivudavu stazu kroz park Brezovrba ispunjenog lelujavim granama u opuštenoj glazbi čudesnih glasova sićušnih vrapčića. Između bijelih, vitkih stabljika i nježno pognutih, nasmiješenih glava visibaba laganim letom prolaze šareni leptiri. Ne shvaćajući što se dešava oko mene i gdje sam, nađoh se na krilima jednog plavo-ljubičasto-zelenog leptira koji me ponese u visinu iznad meni mirisnih i nepoznatih predjela. Preletjeh na krilima nepoznatog domaćina zeleno, duboko more koje je toliko glasno šumilo da mi se činilo da će me njegovi valovi pokriti u svoju dubinu. Nađoh se na jednoj bijeloj, snježnoj uzvisini obasjanoj suncem ispod koje su se kao pokrivač pružali vidici žutih glava jaglaca ispruženih ka suncu. Kako sam nogama dohvatio snježno tlo gore koja se zvala Jaglac gora, plavo-ljubičasti-zeleni leptir progovori: „Ars, drago mi je da si došao. Trebamo te. Hitno je. Naša Hrastbor oblast je ugrožena od nama nepoznate vrste. Nevidljiva je. Samo izaziva glasnu i zastrašujuću zebnju od koje se naše stabljike i latice suše i opadaju“. Taman kada sam shvatio da razgovaram s čudesnim leptirom koji se još čudnovatije zove Hrabor, u tom trenutku pogledah prema podnožju koje je meni izgledalo kao zeleno i duboko more kroz koji se prolomio duboki šum. Shvatih da je upravo to šuma koja se zove Hrastbor i da je najugroženiji dio ovog čistog i za oko divnog krajolika koje je čak posebna zemlja koja se zove Zumhimbula i koja je domovina jakih, dubokih šuma hrasta i bora, ali i domovina šarenih i čudesnih leptira. Kako je šumor jačao, tako je sunce bivalo sve tamnije, a stabljike visibaba, vitkih breza, sve više su slabile i padale. Moj novi prijatelj više nije mogao podići svoja krila za let, samo je teškim korakom odvuкао me pod stijenu prekrivenu gustim cica-macama. Zaštićen toplom zavjesom i pokrivačem cica maca zaspao sam.

Dan 2.

22. ožujak, nedjelja

Rano, ujutro, probudio me strašni, kao iz zemlje duboki krik. Sve se počelo tresti oko mene. Padale su sićušne krune sa cica-maca, kotrljale su se niz padine glave maslačaka, krune šafrana, potoci žireva, borovih šiškarki... Noge su mi klecale. Cijepala se ispod mene snježna stijena i lomila na komade. Tresao sam se i ja. Nigdje više nije bilo svjetlosti, sunčevih zraka, veselih, žutih boja, raspjevanih ptica, mirne doline breza, visibaba, vrba. Iznad je bilo turobno i crno nebo. Bilo je hladno, puhao je hladni, podmukli vjetar od kojeg sam se sav ježio. Odjednom me nešto jako povuče, gore, naviše. Žmirio sam. Osjećao sam samo krugove nebeskih struja. Nakon nekoliko sivo-zelenih vrtloga, našao sam se opet u mirnom kraju ispunjenom plavim zumbulima, žutim maslačcima, zelenim travama kroz koje mirno vrludaju veseli potoci bistre vode. Shvatio sam da me

spasio moj prijatelj plavo-ljubičasti-zeleni leptir Hrabor. Ugledao sam da na mirne padine slijeće još mnoštvo umornih šarenih leptira, snuđenih vrapčića, uspavanih sova, šutljivih golubova...

Sve je bilo mnogo mirnije, sigurnije nego iznad Hrastbora. Moj novi prijatelj Hrabor mi je rekao da se sada nalazimo na drugoj strani Zumhimbulaja gdje još uvijek nevidljiva napast nije stigla jer su uspjeli podići nevidljivi zid od kristala rose, srebrenog inja, sunčevih zraka i cvjetnog praha. Tepihom pokrivenog maslačima, kroz tunele jorgovana i vijadukte trešnjinih krošanja i ispod lipinih zavjesa Hrabor me doveo do nevidljivog zida. Bio je neprobojan, kao od stakla. Mogao ga je srušiti samo otrovni dim koji bi se stvorio kada bi se uništio Hrastbor koji je već dugo izložen napadu nevidljive sile. A posebno težak napad bio je upravo toga dana. Hrabor mi je rekao da svi stanovnici Zumhimbulaja trebaju udružiti snage kako bi se spasio Hrastbor. Ali osim krila, korijenja, trebaju nekoga tko ima i ruke i noge. Zato sam im ja odlično došao, bolje reći zalutao.

Dan 3.

23. ožujak, ponedjeljak

Hrabor me na svojim krilima odveo do Zumbul kule koja je bila najveća i najotpornija građevina u Zumhimbulaju. Oko Zumbul kule bila je nepregledna poljana plavih, veličanstvenih zumbula prekrivenih leptirovim šarama, bumbarevim zračnim lukama, i pristaništima za vrijedne pčele. Zumbul kula je bila visoka 324 metra i brojala je 1 665 stepenica zumbulovih cvjetova i bila je postavljena na četiri snažna, modro plava temelja ispod koje je tekla Bulzum rijeka. Na vrhu Zumbul kule stanovao je Zumbul bumbar, snažan i krupan bumbar s velikim krilima koji je već okupljao svoje Zumbul bumbare za proizvodnju čudnovatog preparata Zum-hima od zumbulovog cvijeta i opojnog mirisa koji bi se spojio s ostalim sastojcima Himalaj sredstva kojim bi se uništio opasan, nevidljiv neprijatelj.

Dok sam slušao razgovor Hrabora i Zumbul bumbara gledao sam s te velike visine u nepreglednu i široku rijeku Bulzum koja je sijekla modru poljanu na dva dijela i putovala dalje svojim bistrim valovima. Kada je pao dogovor kada će se isporučiti zgotovljeni preparat Zum-him, spustili smo se niz latice Zumbul kule do Bulzum rijeke gdje su nas dočekali Bulzu mravi koji su nas na čamcima ispratili dalje. Plutajući u čamcu, uhvatila nas je i noć na hladnim valovima Bulzum rijeke. Ležao sam na čamcu i gledao u ozvezdano nebo ispunjeno veselim iskricama u noći. Tišinu je prekidala samo ponekad vesela svirka cvrčaka ili štogod već radoznalih i ubrzanih glasova sa obala prostrane Zumbul poljane. Ubrzo sam opet zaspao u opojnom modrom mirisu zumbula.

Dan 4.

24. ožujak, utorak

Probudila me iznenađujuća žuta svjetlost kao od sunca. Otvorio sam oči. Oko mene je bilo sve veselo i jako, jako žuto. Za početak, da mi se oči priviknu, zatvorio sam ih. Kada sam ih ponovo otvorio vidio sam i čuo od mog domaćina i sada već saborca Hrabora da smo stigli u Dolinu maslačaka. Tu je sve bilo jako veselo. Igralo se, pjevalo. Pleli su se kilometarski vijenci od maslačaka i spajali se u jedno veliko, veliko kolo preko kojeg su non stop preletale vrijedne pčele, brbljavi bumbari i lagani i veseli leptiri. Dolinom maslačaka hodali smo do njegovog središta Maslačak piramide koja je bila ogromno visoka i ogromno široka. Hrabor mi reče da je Maslačak piramida visoka 145 metara. Penjali smo se do njenog vrha. Prizor je bio veličanstven, oko mene su sve bile žute, okrugle, mirisne glave oko kojih su zujale vrijedne pčele koje nisu ni trena dangubile. Stigli smo do Slačak faraona koji je već vrijedno sa svojom Maslač vojskom, uz vrijednu pomoć Mač – kraljice i njene pčelinje družine kuhao ljekoviti Ma – hima propolis. Zadivljujuće je bilo gledati taj vrijedni stroj od glava maslačaka i pčela u ovoj velikoj i presudnoj akciji. No, nakon dogovorene isporuke Ma-hima

propolisa morali smo se zaputiti dalje. Na krilima Hrabora napustio sam sunčevu zemlju maslačaka i pčela.

Dan 5.

25. ožujak, srijeda

Nakon dugog leta tijekom kojeg sam vidio beskrajna mora, nepregledne pješčane plaže, osunčane palme, zadivljujuće bešumne vodopade, ali i one čiji su vođeni slapovi činili zaglušujuću buku i budili iz mirnog sna, stigli smo u veliku, gustu šumu boja i mirisa – u Šumu Jorgovana. Kako sam se spustio s Hraborovih krila u duboki hlad jorgovana činilo mi se da sam u nekoj čudnovatoj i začaranoj prašumi. Odnekud mi je samo falila neka siva izbljedjela crta, kao neka ulica iz nekog kuta mašte, i neka buka malo stvarnija od same mašte. Ali iz tih misli su me svako malo prekidali razigrani glasovi, veseli udarci, cijela Šuma jorgovana kao da se kretala, pjevala i igrala u nekom svom posebnom ritmu. Slušajući sve te zvukove oko sebe, skoro puzajući i provlačeći se ispod gustih krošanja jorgovana i visećih gruda plavih i bijelih cvjetova, stigli smo do podnožja šume gdje je stolovala kraljica Šume Jorgovana zvana Jorgana okružena čudnom letećom, šarenom i raspjevanom vojskom svakakvih ptica: djetlića, žuna, vrapčića... Nebrojeno ptica je kružilo oko kraljice Jorgane donoseći razne sastojke u izvor Jorvane odakle je tekla istoimena rijeka. Hrabor mi je objasnio da je posebno pripremljen izvor Jorvana čija će voda zajedno sa Zum-hima preparatom i Ma – hima propolisom u spasilačkoj akciji „Himalaj“ uništiti opasnog, nevidljivog neprijatelja. Kraljica Jorgana oduševljeno nas je dočekala. „Sve je spremno. Izvor Jorvana je spreman da pomogne našoj bratimljenoj šumi Hrastbora. Naša vojska će vam pomoći. Nadam se da ćemo uskoro opet sa našom braćom i sestrama igrati turnire, organizirati zajednička putovanja i radne akcije“, rekla je Jorgana i posebno je mene pozdravila i zagrlila svojim očaravajućim plaštom. Našao sam se opet, u nekom izgubljenom, bestežinskom stanju, u prostoru i dimenziji Nigdje, i vremenu Nema. Tražio sam očima i pogledom mog prijatelja Hrabora. Ali nigdje ga nisam vidio.

Dan 6.

26. ožujak, četvrtak

Odjednom je nešto jako sinulo. Kao da sam se probudio. Našao sam se u masi. Oko mene je bio šareni svijet. Ptica, hodajućih jaglaca, brzotrčućih mravi, oštroumnih visibaba, teških i brzih bumbara, oštromirisnih zumbula, vrijednih i zujećih pčela, raskošnih jorgovana, uspravnih šafrana, ponosnih tulipana, letećih maslačaka, veselih leptira, svi su nešto nosili, prenosili. Bio je to stroj koji je užurbano radio. Konačno, sam pronašao Hrabora. Rekao je: „Sve je gotovo. Himalaj sredstvo je završeno. Samo još tebe trebamo.“ Povezao sam stvari da su se u strojevima između grana, proplanaka, obala rijeka, stijena, cvjetnih i plodnih livada završio proces stvaranja Himalaj sredstva. Shvatio sam i svoju ulogu u tome svemu. Trebao sam hodajući uspravno, pametno razmišljajući u pravom trenutku iz svojih ruku izbaciti Himalaj sredstvo na Hrastbor šumu. Hrabor mi je rekao da za to treba netko tko ima glavu, ruke i noge. A to je samo čovjek. Ponovo sam se našao na krilima Hrabora, preletjeli smo ponovo nevidljivi zid i ušli u ugroženi dio Zumhimbula. Pratila nas je družina šarenih leptira koji su se vraćali svojoj kući, bili su tu najbolji vojnici Zumbul bumbara, Slačak faraona, Mač-kraljice, kraljice Jorgane, a na njihovim krilima i ratoborni Bulzu mravi. Sva ta družina hrabro je prešla nevidljivi zid i našla se iznad već osušenog Suncebrona i presušenog Brzoslapa. Dolje ispod nas nalazio se pregaženi Put maslačaka pretvoren u pustoš bez ijedne žute glavice. I park Brezovrba je bio pun ogoljenih, osušenih i strganih grana ispod kojih nije virila niti jedna visibaba, niti je bilo traga od uspravnog šafrana, a nigdje nije preletao ni jedan šareni i veseli leptir. Hrastbor šuma je bila osušena. Iz nje čuo se samo strašan zvuk iz dubine zemlje. Doletjeli smo na Jaglac goru gdje me prije

par dana prvi put spustio Hrabor. Točno u podne, baš u trenutku kada zajedno svoje ruke spoje kraljica Jorgana, Mač-kraljica, Slačak faraon, Zumbul bumbar i sve njihove vojske i družine pčela, ptica, mravi, cvijeća, i zapjevaju u isti glas himnu Kada se male ruke slože, morao sam ka suncu baciti Himalaj sredstvo koje je zatim pustilo čudesne sunčeve kapi na Hrastbor šumu i cijelu zemlju Zumhimbula.

Za čudo, odjednom je sve olistalo, probudilo se, procvjetalo... Zumhimalaj je ponovo bila sretna zemlja. Pogledao sam prema spojenim rukama mojih novih prijatelja. Svi su mi se zadovoljno smijevali i poklonili pregršt sunca, zelenih šuma, sretnih parkova i zahvalnih ljudi. Hrabor mi je sletio na rame, klimnuo krilima i odletio na najljepši cvijet na vrh Suncebrona. Pogledao sam ka nebu. Ugledao sam jato lastavca. Jedna mi je pružila svoja krila. I poletio sam. Doletio sam pravo na svoje školsko igralište.

Arsenije A., 5. a